

# Istennel semmi sem lehetetlen

Táborozásunk egyik reggeli áhítatán hangzott el egy kis történet arról, hogy a hernyó át akart kelni a forgalmas országúton. Íme a történet.

**A hernyó esélye,  
amikor át akar kelni az úttesten**

(Zsolt 72,18;118,23 – Róm 5,5)

„Nincs esélye. Előtte hatméternyi aszfalt. Húsz személykocsi, öt teherautó, egy nyerges vontató és két lovas kocsi jön percenként.

A hernyó nem tud a járművekről. Nem tudja, milyen széles a műút. Nem tud gyalogosokról, kerékpárosokról és motorokról.

Csak azt érzi, hogy a túloldalon valami zöldell. Gyönyörű, friss, valószínűleg ehető fű. A vágya űzi, át kellene kelni az úttesten.

Nincs esélye. Hat méter aszfalt áll előtte. Elindul. Kúszik lábatlan lábain. Percenként huszonhét jármű jön.

Elindul, lassan, sietség nélkül. Húsz személykocsi, öt teherautó, egy nyerges vontató és két lovas kocsi... Elindul. Megy, kúszik, halad – és **megérkezik.**”

A történet azért elgondolkasztó, mert ilyen a keresztény életünk is.

Mindenki tudja, hogyan kellene okosan, bölcsen, békésen, szépen élni, nagyon sokaknak mégsem sikerül. Tudjuk, hogyan kellene Isten Országát építeni, az eredmény mégis csekély.

Fiatalon, amikor az egész világot, az egész egyházat akartam megváltoztatni, egyszerűnek tűnt minden, és lehetségesnek. Ma már óvatosabb vagyok az eredményességet illetően, de egy dologban továbbra is biztos vagyok: Isten Országáa létrehozható, felépíthető itt a Földön. Az emberi szív szeretete legyőz minden akadályt.

Isten Országáa és a kereszténység helyzete hasonlít a kis hernyó esetéhez, aki át akar kelni a forgalmas országúton. Félelmetes erők dolgoznak Isten Országáa ellen, de meghátrálni mégsem szabad.

Mennyire reménytelennek tűnik az **adást, osztozást** hirdetni egy olyan társadalomban, ahol igazán csak a pénz számít. Amikor a pénz elbűvöl, leköti a gondolatot, megnémítja a lelket, elvon a családtól, hajszolása fáradttá és idegessé tesz, amikor átveszi az élet értelmét és az Isten helyét.

Mégis lehetséges, hogy ne a pénz szolgálja legyünk, hanem a Mindenhatóé! Lehetséges, hogy nemet mondjunk az életszínvonal emelkedésére, lehetséges nemet mondani arra, hogy ne a pénz töltsen be az életünket, gondolatainkat, lelkünket. Lehet osztani, adni, ajándékozni.

Mennyire reménytelennek tűnik **békességteremtést** hirdetni egy olyan világban, ahol mesterségesen állítanak szembe nemzeteket, népcsoportokat, embereket. Amikor a szomszédal is nehéz megtalálni a hangot, amikor a vértestvérek öltre és bíróságra mennek az örökségért. Amikor elválasztanak határokat, világnézetekeket, meggyőződéseket, világlátásokat. Amikor háborúkat indítanak gazdasági érdekekért, amikor az egész világot lángba boríthatja néhány elmebeteg politikai paranoiás meggyőződése. Amikor ellenséget látunk és keresünk ott, ahol nincs. Amikor bűnbaknak kiálthatunk ki bárkit, aki nem tetszik nekünk és nem szimpatikus, vagy tönkre akarjuk tenni.

A megértés és a békeség mégis létezik. Egységre tudunk jutni minden jó szándékú emberrel. A szelíd, békés szónak van értelme és ereje. Az összhang és a békés egymás mellett élés megteremthető. Fegyvereinket barátságra, okos, halk, szelíd szavakra cserélhetjük. Isten és ember, ember és ember összebékülése lehetséges.

Milyen reménytelennek tűnik **szolgálatot** hirdetni olyan korban, amikor mindenki arra törekszik, hogy ne beosztott, hanem vezető legyen. Amikor az uralkodás, a parancsolgatás, a kiskirálykodás mindennapos a munkahelyen, az iskolában, a családban, az egyházban; amikor a kinevezett, hivatali tekintélynek örülnek sokan, és nem törekszenek arra, hogy természetes módon megszerzett tekintélyük is legyen; amikor a házastársak egyike beosztottá akarja tenni az egész családot; amikor az iskolában, a munkahelyen a legprimitívebbek a hangadók, a hangoskodók; amikor szabadság címszó alatt elszabadul az uralkodási vágy; amikor a gyerek rabszolgává teszi a szülőt, a munkaadó a munkást, a tanár a diákot; amikor azt hirdetik, valósítsd meg önmagad, és nem azt, hogy add oda önmagad; amikor minden az egoizmusra buzdít, hogy te legyél az első, szerezz meg magadnak mindent, másokra ne legyél tekintettel.

Ennek ellenére a szolgálat élhető életforma! Lehet hordozni a társam bánatát, örömét. Lehet fogni a gyengék jobbát. Lehet a figyelmemet, szeretetemet osztani otthon, az iskolában, a munkahelyen. Lehet szolgálni a beteget, elhagyottakat, kitaláltakat. Lehet jó lélekkel pazarolni erőnket, figyelmünket, szeretetünket mindenkire. A tényleges szolgálat ad majd valós tekintélyt, a Földön meg nem fizethető jutalmat. Közösséget létrehozni és összetartani csak szolgálattal lehet.

Nincs egyszerű dolga annak, aki Isten Országáa építésére vállalkozik a Földön. De biztosak lehetünk benne:

- a fény legyőzi a sötétséget,
- a kovász megkeleszti a tésztát,
- a sziklaalapra épült ház nem dől össze,
- a nagypéntek is a győzelem napja lesz.

Biztosak lehetünk abban, hogy átérünk a túloldalra.

**Vincze József**